

2018

TRAPSAVEC

Dost dobrej nápad

Bylo to rychlý. Poslední olíznutí ruky, kterou jsem mu držel u čumáku a konec. Klečel jsem vedle Rexe, kluci stáli kolem nás a najednou bylo na kempu naprostý ticho.

Dvanáct let společných vandrů. Hlavně ta druhá půlka, kdy děti odrostly. Už jsem je nevidal ani v ten soudem povolený jeden víkend v měsíci. Stálá známost taky žádná, ten Rex mi vlastně zbyl. Kdo mohl sakra tušit, že to jeho dnešní otravný polehávání po cestě vezme takovej konec!

Vydechl jsem, vstal a rozhlédl se po kamarádech.

„Hardy, doneš mi prosím tě lopatu na popel.“

Hrob jsem vykopal sám. Vlastně se mu tady bude líbit, tenhle flek měl rád. Zabalil jsem Rexe do naší společné cely a uložil do díry. Stáli jsme kolem ní a koukali do toho smutnýho hrobečku, ve kterým mi něco chybělo.

„Pišto, Jacku, vezmu si ty vaše buřty, jo?“

Kluci jen kevjli na souhlas. Tím mě docela překvapili, buřtů bylo deset a byly od poctivýho řezníka, tedy kvalita, žádná sója a separát. Vlastně jich už bylo devět a půl. Půlku toho desátýho jsem po kouskách dával po cestě Rexovi jako doping. Znova jsem si klekl k hrobečku, rozevřel celtu a položil buřty Rexovi k čumáku.

„To ti po cestě bodne, kamaráde,“ zašeptal jsem, vstal a vzal lopatu znovu do ruky.

Brody mezitím skočil pro flašku něčeho ostrýho do vesnice. Vypili jsme ji večer u ohně a vedli při ní takový ty rádoby veselý a chytrý chlapecký řeči.

Rozbrečel jsem se až pozdě v noci ve spacáku, když už všichni spali, anebo dělali že spí.

Probudily mě hřejivé paprsky slunce. Ležel jsem na mechu pod jakousi borovicí, pouze v košili, džínách, ve svých sešmajdaných farmářkách a se srolovanou khaki bundou pod hlavou. Tu s nášivkou indiána od Pattonovy armády. Leknutím i překvapením jsem vyskočil a zase si sedl. A vzápětí vše hned zopakoval, to když jsem si uvědomil, že jsem udělal něco takového neuvěřitelného, jako je vyskočení z leže.

„No, ty bláho,“ rozhlížím se kolem sebe do jakési krajiny jezer a vzdálených mlžných kopců a začínám vnímat jakousi slabou omamnou vůni a taky to, že mě nic nebolí. Poprvé po tolika letech. Překvapeně si znovu sedám zpět do mechu, stále se nevěřícně rozhlížím a pomalu mi to začíná docházet.

„Já musím bejt fakt asi mrtvej a jsem asi v tom, no..., v tom..., Ráji! No, ty

krávo!“

Vnitřně se cítím být trochu ošizen tím, že si nevzpomínám na žádné schody do nebe, ani bránu, ani tunel se světlem na konci, ani na anděly na kůru. Prostě se mi v mojí důchodcovské garsonce udělalo nějak šoufl, no a probudil jsem se tady. Ale popravdě řečeno, ani trochu mi to v tuhle chvíli nevadí a na zkoušku jsem si ještě jednou povyskočil a ještě jednou, ještě jednou... Funguje to!

Děti ani vnoučata jsem neviděl nejmiň deset let, bláznivej svět kolem mne mi už toho taky moc neříkal a ve věku osmi křížků na hrbu těch kiláčků po lesích člověk moc nenachodí. Vlastně jsem těžkej klikař, odejít ve spánku, bez bolesti. Hardy by mi záviděl

a Pišta vlastně taky.

Přestal jsem poskakovat a bláznit a začal přemýšlet.

„No jo vlastně, jestli je tohle Ráj, tak by tady kluci asi někde měli být taky.“
Ještě jednou jsem si pro sichr povyskočil, co kdyby se mi to všechno nakonec přece jen zdálo a já se pak probudil při pádu z gauče. Blízká louka plná květin lákala k vykročení směrem k břehu jakéhosi jezera, nenechal jsem se proto dlouho pobízet.

Jezero bylo normálně jako vystřižené z magazínu pro bohaté cestovatele. Průzračná voda, písčité pláže, stinné borovice a mezi tím vším malá skalka. Přesně taková, z jakých se skáče dobře do vody. Do osvěžující, akorát tak správně vlažné vody, jak jsem po chvilce zjistil...

Osychal jsem na pláži v mírném vánku, když tu se za mnou ozval smích. Mnohohlasný a mnohoženský. Překvapeně jsem se otočil a podvědomě si snažil zakrýt to, co by v dámské společnosti mělo být zakryté. Smích, pocházející od skupinky krásně žensky urostlých copatých blondýnek v jakýchsi starodávných oděvech, nabral na hlasitosti. Děvčata rychle zmizela za skalkou a mě projelo celým tělem vzrušení,

o kterém jsem si myslel, že ho už nikdy nezažiju. Rychle jsem se oblékl a vyrazil za nimi. „Na tvém místě bych zařadil zpátečku,“ ozval se za mnou pro změnu hluboký mužský hlas.

Tak tedy radím zpátečku, znovu se otáčím, hledám majitele hlasu a čumím na chlápka v rozhalené kožené letecké kombinéze, který se na mě shovívavě usmívá.

„Ty jsi tady nový?“

Ani jsem mu nemusel odpovídat.

„Ženy jsou tu příjemné, ale nejdřív se tady snaž rozkoukat, ne každá je volná a ne každá je svolná. A některé z nich jsou i Svaté, na to pozor. To že jsi v Ráji neznamená, že se nemůžeš dostat do maléru. Třeba ta skupina blondatých kočička patří jednomu vikingskému králi. A věř mi, že ten by se s tebou

nemazlil.“

Rozpačitě jsem pokrčil rameny jako že děkuju za varování a zvědavě si ho prohlížel.

„Byl jsem stíhač a sestřelil mě jeden němčour nad Středozezemním mořem. Nebyl to špatný chlap, už jsme si to tady spolu vyříkali, jenom prostě byla válka.“

„Páni,“ vydechl jsem obdivně. „Myslel jsem, že naši piloti u RAF bojovali jen nad Anglií.“

Chvilku na mě koukal, znova se pousmál a zeptal se: „A ty jsi odkud?“

Řekl jsem mu to a on se znova se zasmál.

„Podle té bundy jsem tě odhadoval na bývalého amerického blátošlapa. Pár těch vašich českých kluků jsem znal, když bojovali proti náckům ještě u nás nad Francií. Dobrý kluci to byli, ale moc špatný časy.“ Pokýval hlavou a znova se podíval na můj nechápej pohled. „To miluju, ta setkání s nováčky. Poslouchej dobře, tady totiž Babylonskou věž nikdy nepostavili, zde se pořád mluví jen jednou řečí, a to jazykem Adama a Evy. Já jsem kupříkladu rodilý Francouz a jmenuji se Antoine.“

Na oplátku jsem se mu představil, on chvilku zkoušel mé jméno vyslovit, ale pak toho nechal, mávnul rukou a pokračoval dál ve školení.

„Jak sis všiml, probudil ses v tom, v čem jsi byl pochován, nebo zesnul,“ a znova si mě pátravě prohlédl. Zamumlal jsem něco o malém důchodu, ale už pokračoval dál.

„A to je taky tvůj jediný majetek. Třeba tomu vikingskému králi obětovali celou tu hezkou dámskou společnost, a ta je jenom jeho, společně s lodí, koněm, hromadou pochutin a sudů s medovinou. A jiní, jako třeba ty, můžou být rádi, že mají alespoň co na sebe. Třeba já měl u sebe v kapse krabičku gitanesek a knížku. Cigarety se dají vyměnit za hodně věcí, když potřebuješ. A někdy i ta knížka je dobrá k zapůjčení, když potkáš krajana.“

Vrtá mi to hlavou: „Ale ty cigára už ti musely dojít, když jsi tady tolik let?“

Opět se pousmál: „Nedojdou, prostě je to tak zařízený, cigarety jsou navždy, medovina je navždy, obětovaný kůň je navždy, i ty holky jsou navždy, prostě to tak funguje.“

Vytáhl jsem z kapsy krabičku sirek, kterou jsem v předešlém životě nosil v bundě jako standardní výbavu a ukázal mu ji: „A jsou sirky navždy.“

„Výborně! Tak to máš mnohem lepší, než jsem myslel. Občas někdo moc potřebuje rozdělat oheň a třeba bude mít něco na oplátku. Už to chápeš?“

„Asi už jo. Když ti teď zapálím cigaretu, tak mi dáš na oplátku taky jednu a třeba mi půjčíš tu knížku?“

„Nemusel bych, v kabině své stíhačky jsem měl i zapalovač, ale proč ne,“

sáhl si pod bundu a vytáhl ohmataný svazek listů. „Le Petit Prince“ přelouskal jsem nahlas. „Bohužel, ten Malý princ je všechno, co bych z ní přeložil, nejsem holt tvůj krajan...“

„Mlčky jsme pokuřovali, trochu se mi točila hlava, přece jenom poslední cigaretu jsem si zapálil těsně po vojně a navíc už toho bylo všeho nějak moc tak rychle po sobě.“

„A už máš nějaký plány co dál?“ zeptal se Antoine nečekaně.

„Chtěl bych najít svoje kamarády, dlouho jsme se neviděli.“

Souhlasně pokýval hlavou, típnul a zahrabal špačka gitanesky do písku. Potom vstal a zastrčil mi ještě jednu cigaretu do kapsy košile.

„Ber ji jako dárek. Abys věděl, skoro každý zde něco hledá a někdy mu to trvá. Jenže tady máš času celou věčnost, tak hodně štěstí,“ zasmál se a vykročil pryč.

Nedalo mi to abych na něj nezavolal: „A co hledáš ty?“

Zastavil se a bez ohlednutí tiše pronesl: „Poušť.“

„Ale tam přece nic není.“

„Jak pro koho,“ mávnul rukou a za chvíli byl pryč.

Zvolna jsem dokouřil, utáhl si tkaničky na farmářkách a vyrazil přímo za nosem.

Jack totiž ode mne dostal na poslední cestu litrovku Jacka Danielse. Brody, co si tak vybavuju, frčel s flaškou rumu. Hardymu, coby rodilému moravákovi, jsem dával do truhly domácí slivovici a Pištovi taky něco, jen si nevzpomínám co. Šel jako první. Když tak nad tím přemýšlím, tak jestli se hoši tady někde dali do kupy, mají docela slušně zásobenej bar. A s takovým barem budou u těch vikingských králů a podobných záhrobních zbohatlíků určitě dost vítáni. Myslím, že nastal čas se tady porozhlédnout trochu víc a co nejdřív někde vesele zahalekat: „Ahoj osado, už jsem tady taky.“

Pln těchto společenských myšlenek jsem došel k dalšímu z mnoha jezer, opět s borovicemi na prohrátém písečném břehu. Pár suchých větví se tu taky válelo, oheň byl proto dílem okamžiku. Trošku mi kručelo v břiše, ale několik hrstí borůvek to spravilo. Když už tady asi hladý umřít nemůžu, holt si na ně budu muset zvyknout, dokud kluky nenajdu.

Pomalů a zvolna nastal krásný teplý podvečer, slunce zapadalo za vysokou horou čnějící na obzoru. Zítra se na ni vyškrábu, bude z ní dobřej rozhled. Písek hřál do zad, a s myšlenkou, jak to tady asi mají zařízený s ranní rosou, jsem usnul.

Ne na dlouho. Vzbudilo mě něco velkého a těžkého. Nadzvedávám hlavu a jakýsi horký jazyk mi olízne obličej od brady až k čelu. S polekaným výkřikem skáču na obě nohy a utíkám pryč. Marně. Così mi zkušeně podrazilo nohy,

padám šipkou znova do písku, který se mi nalepil na oslintaný obličej a v tu chvíli mi to došlo!

„Tys měl vždycky nejlepší čich, ty pacholku chlupatej,“ směju se a snažím se Rexe ze sebe shodit. Naučeně mi strká čenich do pravé kapsy u kalhot, kde jsem pro něj vždycky nosil dobrůtky. „Budeš zklamán kamaráde, můžu tě pozvat maximálně na borůvky.“

Pomalů se uklidňujeme, Rex si sedá vedle mě a společně koukáme na poslední zbytky červánků na obzoru, ztrácejícím se v hvězdnatém černém moři.

„Jak ses tu měl, kluky jsi nepotkal?“ ptám se zvědavě a drbu ho za uchem. V ohništi ještě ospale mžourá několik žhavých uhlíků. Přihazuji proto pár dřívěk, rostoucí plameny postupně osvěcují nás i kmeny okolních stromů a k dokonalosti chybí jen nějaká flákota na klacku. I Rex se udiveně dívá, jakto že ještě nedošlo na zlatý hřeb večera.

„Nic nemám, byl jsem poslední, víš? Mě už nikdo nic na cestu nedal,“ dodávám s povzdechem a představuju si vůni opékané fláky. Jenže místo toho cítím vůni buřtů. No, co se dá dělat, to je taky dobrý, budeme si tedy hrát na opékání buřtů. Beru do ruky klacek, Rex hned bystří, a chvíli s ním krouživě otáčím nad plameny, ale není to ono.

Čumím proto dál do plamenů, drbu Rexe a je mi i tak dobře. Jen té vůně se nemůžu zbavit a pomalu mi dochází, že je až moc skutečná. Zvedám se proto na kolena, pátravě koukám do tmy, čuchám, pomalu se nakláním nad Rexe, sahám mu opatrně mezi přední tlapky a...

No prostě, co vám mám povídat, byl to tehdy zatraceně dobrý nápad s těma devíti a půl buřtama!

Michael Antony – Tony (Praha)

1. místo – Próza Oldpsavci